

τός τὸ ἴδιο. Σταμάτησε τὴ δουλιὰ πὺν εἶχε ἀρχίσει, καὶ εἶπε μὲ ἀνακούφιση:

— Αἱ! Βέβαια δὲν μπορῶ νὰ γίνω βῶδι, μὰ τί πειράζει; ἔγινα ὁ πιὸ χοντροῦς ἀπ' ὄλους τοὺς βατράχους τοῦ τόπου μου, κι αὐτὸ μοῦ φτάνει γιὰ νὰν τοὺς ἐπιβληθῶ!...

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΔΙ

Ἐκεῖ πὺν κοιμότανε μιὰ μέρα, σ' ἓνα χωράφι, ἓνας ἄνθρωπος, ὄνειρεύτηκε πὺς μιὰ πεντάμορφη κόρη τὸν εἶχε σφιχταγκαλιάσει. Ξεπετιέται ἀπὸ τὴ λαχτάρα του κι ἀλί του! ἀντὶ πανώρια κόρη, βλέπει ἓνα φίδι πελώριο κοιλουριάσμενο στὸ λαιμὸ του, ἔτοιμο νὰ τὸν πνίξει.

— "Α! Σὺ εἶσαι; μικρὸ τὸ κακὸ!... Ἐγὼ καρτεροῦσα χειρότερα! ἔλεγε ὁ φίλος, ὅσο ξετυλιγότανε τὸ φίδι.

Μὰ ἀπὸ τότε, τόση ἐντόπιση τοῦκανε αὐτὸ τὸ ὄνειρο, ὥστε μὲς στὸ μυαλό του ἀνακάτανε γυναῖκα καὶ φίδι. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ περισσότερο τοῦ στερεώθηκε ὅταν, μιὰν ἄλλη φορὰ, εἶδε στὸν ὕπνο του πὺς μιὰ πελώρια ὄχιὰ τοῦ κοιλουριάστηκε στὸ λαιμὸ, καὶ ξύπνησε καὶ θοῖκε πλάι του τὴ γυναῖκα του,—πὺν, ὡς τὸ ποῦμε, εἶταν τέρας στὴν ἀσκημιά, — νὰ τὸν σφιχταγκαλιάζει.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΙΑΝΗΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τῆς καρδιάς μου τὰ μάτια σφαλιστὰ ἔναι καὶ τώρα, μάταια ἡ Φύση μοῦ δείχνει τὰ χερσά της τὰ δῶρα. Τόσο ἀλάργα γιὰ πάντα ἡ σὺλλογὴ μου μακραίνει. Τοῦ κακοῦ κι ἂν μιλάνε, τῆς καρδιάς μου δὲν κραίνει.

Ροδονιὲς ἀνθισμένες μασκοβρέχουν τὰ ἡδῶνα, κ' εὐκοδιὲς ἀνασπίνουν τὰνθισμένα τοὺς κλώνια. Κι ἂν τοῦ γήλιου τὸ γέλιο ἀνλαπλώνεται γύρω, Γὰ γυρεῖν ἀκροτόπι τὴν καρδιά μου νὰ σειρῶ.

Κι ἂν περνώντας σταῖφτά μου, μελισσοῦλα βουίξει, σὰ νὰ λέει στὴν ψυχὴ μου, τὴ θλιμμένη, νὰ ἐπιίξει, τῆς καρδιάς μου σφαλινοῦνε τὰ ματόφυλλα πάλι.

Κι ἂν φιλι ἡ πεταλοῦδα στὰ κρινάνθια ἀναδίνει, Τοῦ στηθιοῦ μου ξεσπᾶνε σιγομίλητοι οἱ θοῖνοι. Μάταια πάντα προσμένο, λυτρωμὸ μου μὴ ἀγκαλί-

Πάτρα

Α. ΡΟΔΟΦΕΓΓΗΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γιάννη Ζερβού: «Ρυθμοὶ Ζωῆς», Ἀθήνα 1921.
— Β. Γιαννόλα: *Εὐθύνη καὶ Ἐλευθερία, Κάιρο 1921.*— Δοῦ Ρουσσέλ: «Ἡ Γλωσσικὴ διδασκαλία στὸ δημοτικὸ σχολεῖο, κ' ἡ ἐκθεσὴ τῆς Ἐπιτροπῆς», Ἀθήνα 1921.— Τραγοῦδια τοῦ λαοῦ μᾶς ἀνθολογημένα γιὰ τὰ παιδιά, Ἀλεξάνδρεια 1921.— Μαρίας Βόλτου: «Δεβαντισμοί».

— Ἡ ποιητικὴ σὺλλογὴ τοῦ Γιάννη Ζερβού, εἶναι ἀξιοδιάσαστο βιβλίον. Ὁ ποιητὴς ζουγραφίζει τὴ νησιώτικη ζωὴ καὶ τὸ τραγοῦδι του ἀναβλύζει σὰ θαλασσινὸν δημοτικὸν τραγοῦδι. Ὁ ἀδερφὸς τοῦ ποιητῆ, πὺν γράφει τὸν πρόλογο, μᾶς βεβαιώνει πὺς: «τὰ ποιήματα τ' ἀδελφοῦ μου εἶναι εἰκόνας ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ μᾶς, τῆς παινεμένης Κάλυμνου, καὶ τῆς ζωῆς τοῦ νησιοῦ τῆς ὁμορφῆς, τῆς λαχταριστῆς, ὁ ἀδελφός μου εἶναι ὁ τελειότερος μύστης καὶ ὁ ὄμητης».

— Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γιαννόλα εἶναι ἰδιόρρυθμη φιλοσοφικὴ μελέτη «τῶν κατὰ τὸν Μαρτίνου ἀνθρωπίνων καθηκόντων». Γραμμένη σὲ γλώσσα μικτὴ, δίχως τόνους, φανεράννει τὴ διάθεση τοῦ συγγραφέα σὲ βιολογικὰς μελέτες, καὶ τὴν πίστη του στὶς βιολογικὰς ἀλήθειαι, πὺν μ' αὐτὰς «ὁ ἄνθρωπος ἐκπολιτιζόμενος, καθίσταται ἱκανὸς ὄχι μόνον νὰ ζῇ τίς σύγχροναι κοινωνικὰς συνθήκαι, ἀλλὰ καὶ κατάλληλος νὰ τίς μεταρρυθμίξει, ἐξομαλίζοντας ἔτσι τὴν ὁδὸν πὺν φέρει σὲ κάθε μελλοντικὸν καὶ πὺν τέλειον κοινωνικὸν περιβάλλον».

— Ὁ καθηγητὴς Λουδοβίκος Ρουσσέλ, μὲ μιὰ του σύντομη καὶ φροντισμένη μελέτη, χριτᾶ τὴν ἐκθεσὴ τῆς περιφημῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὑπουργείων τοῦ χερσοῦργου κ. Ζαῖμη, γιὰ τὴ δημοτικὴ γλώσσα στὰ σχολεῖα. Ἀποδείχνει μ' ἐπιχειρήματα ἐπιστημονικὰ καὶ ἀκαταγώνιστα πὺς 1) οἱ συντάχτες τῆς ἐκθεσεὶς δὲ γνωρίζουν καλὰ τὴ γλώσσα πὺν κατακρίνουν, 2) οἱ συντάχτες δὲ ξαίρουν καλὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, 3) Ἡ παιδαγωγικὴ τῶν συνταχτῶν εἶναι στενὴ κ' ἐπιπόλαιη, 4) οἱ συντάχτες δὲν ἔχουνε τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ φιλολογικὸν αἶσθημα, καὶ 5) οἱ συντάχτες δὲ ζοῦνε μὲς στὴν ἐποχὴ τους. Κουρελιάζει ἔτσι ὅλη τὴν κουτὴν προσπάθεια τῆς ἐπιτροπῆς νὰ κατηγορήσει τὴ δημοτικὴ μᾶς, καὶ τελιώνει: «Ἡ Ἑλλάδα τώρα τελευταῖα παραστράτισε λιγάκι ἀπὸ τὸ δρόμον τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ γυρισμός στὴν καθαρῆνοῦσα εἶναι ἓνα στοιχεῖον τοῦ ξεπεσμοῦ τῆς».

— Ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλὸς τῆς Αἰγύπτου» κωλοφόρησε ἓνα βιβλίον ἀπὸ 120 σελίδαι, πὺν περιέχει τραγοῦδια δημοτικὰ, ἀνθολογημένα, γιὰ τὰ παιδιά. Ἀξιεπαινετὴ πολὺ ἡ τέτια ἐργασία, τώρα μάλιστα πὺν τὸ συντηρητικὸν καὶ πισωδρομημένο διανοητικὸν ρωμαῖκον κράτος, ἔκχευε νόμον καὶ ἀπόκλεισε τὴ λαϊκὴν γλώσσα μᾶς ἀπὸ τὰ σχολεῖα. Ἄς ἔρθει ἡ φωτισμένη ἀντίδραση ἀπὸ παντοῦ, καὶ γλήγορα ὁ λαὸς θὰ σικωθεῖ νὰ ζητήσει τὰ δικαιώματα τῆς καταπατημένης του γλώσσας.

— Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια μᾶς στάλθηκε ἓνα περιεργὸν βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «Δεβαντισμοί». Ὁμολογοῦμε πὺς δὲν μπορέσαμε νὰ προχωρήσομε περὶότερον ἀπὸ τὴ σελίδα 52. Ἀπὸ 8 τὴν μπορέσαμε νὰ καταλά-